

La Festa de la Mercè, Patrona de Barcelona

Per Albert Oriols

El 24 de setembre, se celebra la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè, Patrona de Barcelona, i en el seu honor la Festa Major de la ciutat de Barcelona: La Festa de Mercè.

Dura prop d'una setmana, té lloc en diferents espais públics de la ciutat i és la festa més multitudinària de les que se celebren a la ciutat.

Podem destacar: el pregó i el seguici inaugural, el toc d'inici, els grallers, els trabucaires, la cavalcada de la Mercè, el correfoc, la passada de gegants i capgrossos, les diades castelleres, balls i danses d'arreu de Catalunya, cercaviles, etc..

De fet, les activitats més tradicionals de les festes de la Mercè són un compendi de la cultura popular de tot Catalunya.

Cal fer esment de la gran especialitat barcelonina que són les cer-

caviles, emparentades amb les processons que se celebraven amb motiu del Corpus.

Mercè versus Santa Eulàlia

Barcelona no té només una patrona, en té dues. La primera patrona va ser Santa Eulàlia una nena que va viure, suposadament, entre els segles III i IV. La tradició ens diu que va baixar a la Bàrcino romana, des del seu Sarrià natal, a fi de recriminar al governador romà la seva persecució als cristians, motiu pel qual va rebre un sever càstig: tretze tortures (tantes com anys tenia) i va morir a la creu.

La seva onomàstica és el dia 12 de febrer i va ser la patrona de Barcelona fins el segle XVII.

Actualment l'Ajuntament de Barcelona organitza, des de fa uns anys, la Festa Major d'Hivern, amb diverses activitats encaminades a no oblidar la que fou patrona originària de la ciutat.

Les llàgrimes de Santa Eulàlia

Es bastant freqüent que per les festes de la Mercè plogui. Això és degut a que la tardor mediterrània n'és propensa, tot i que la llegenda popular diu que aquestes pluges estan causades per Santa Eulàlia, que plora desconsoladament al veure's eclipsada per la popularitat de la Mercè o també de ràbia per tal de boicotejar les festes...

Una mica d'Història:

L'aparició de la Verge

Diu la tradició que després de la mort de Jesús, a l'arribar la notícia a Barcelona, els prohoms de la ciutat van aparellar una nau per anar a Palestina a oferir ajuda a Maria, la Mare de Déu.

Diu la llegenda que, passats els segles, i com a premi, el 24 de setembre de l'any 1218, la Verge es va aparèixer, acompanyada

d'un estol d'àngels, al rei Jaume I. Eren presents el seu confessor Pere Nolasco i el canonge de la Seu, Raimon de Penyafort. Els va manifestar el seu desig de fundar una ordre de monjos cavallers els quals tindrien per missió

cendi al convent de la Mercè fou entès com un senyal i els consellers van decidir que si la Verge de la Mercè intercedia per ells, l'anomenarien patrona de Barcelona. I així va ser, civilment, però no eclesiàsticament.

festes que avui en dia se celebren a la ciutat. El govern municipal, catalanista i conservador, va voler mostrar la diversitat folklòrica i les diverses expressions de la cultura popular, moltes de les quals en aquell moment havien desaparegut (ball de bastons, de diables, gegants, bestiari, sardanes... etc.)

La Festa, a partir d'aleshores, va patir molts alts i baixos. Enfrontaments constants entre els que volien una festa laica i els que la volien religiosa... això va fer que entre els anys 1920 i 1930, la celebració es debilités molt.

Després de la guerra civil, la festa va adquirir un aire nacional

-catòlic propi del franquisme i no va ser fins els anys 60 que s'hi van incloure altre cop manifestacions de tipus popular i folklòric.

Amb l'arribada de la democràcia, la Mercè va assolir el caràcter d'una Festa autènticament popular. Ocupa gran nombre d'espais públics, amb una programació diversa, que va des dels concerts de música actual a l'art de carrer, passant per les tradicions catalanes més nostrades.

Paral·lelament a aquesta maniobra de recuperació de la Festa, han sorgit a la ciutat un gran nombre de col·lectius (castellers, geganters, bastoners, diables, bestiari, música tradicional...) recuperant i posant els focus en tradicions sorgides de les profunditats de la història.

Fonts:
Costumari Català de J. Amades.
La Mercè- Viquipèdia.
Ajuntament de Barcelona (Història de la Mercè)
Tornaveu. Per què Barcelona celebra la Mercè i no Santa Eulàlia.
Blog Nuñez y Navarro "Les llàgrimes de Santa Eulàlia"

redimir captius que havien caigut en poder de sarraïns i d'altres enemics, que eren tractats amb gran duresa i crueltat.

Amb aquesta finalitat es va crear l'Ordre de la Mercè de Redempció de Captius, que va fer un gran servei a la darrereria de l'Edat Mitjana i primera de la Moderna, fins que es va extingir la pirateria i l'hegemonia de la mitja lluna per les mars llatines, moment en que l'Ordre va caure en declivi.

Coincidint amb l'abolició de l'esclavitud, l'orde va fer un canvi en la seva orientació i va passar a visitar presons i atendre reus, tasca que encara avui desenvolupa col·laborant en diversos aspectes dels Serveis Penitenciaris.

La plaga de llagostes

L'any 1687, una terrible plaga de llagostes va assolar el Principat, posant en perill les collites. Barcelona no estava menys atemorida que la resta de les poblacions catalanes. El Consell de Cent es va reunir per veure que calia fer per aturar la plaga. Aleshores un in-

Ratificació del Papa Pius IX

No va ser, però, fins l'any 1868 que el Papa Pius IX no va declarar la Mare de Déu de la Mercè patrona de la ciutat de Barcelona i del seu Bisbat. Va haver un interval de 181 anys entre l'aprovació del Consell de Cent (1687) i 566 anys després de la fundació de l'Ordre de la Mercè. Aquesta decisió va portar molta polèmica i malestar contra les autoritats municipals per part dels partidaris de la fins aleshores patrona de la ciutat Santa Eulàlia. Per acabar amb els enfrontaments es va decidir que ambdues santes fossin Copatrones de la ciutat comtal.

Celebració de les festes

La primera festa va ser l'any 1871, promoguda pel regidor Francesc de Paula Rius i Taulet (abans de ser alcalde). Tenia un caràcter cívic amb festes populars adreçades a la ciutadania.

L'any 1902, la festa va emprendre una volada sota l'impuls de Francesc Cambó i fou el model de les

JUNTA DIRECTIVA

President:

Josep Pesa

Vicepresident 1er.:

Amadeu Bitriu

Vicepresident 2on.:

Ferran Ballesté

Secretari:

Eduard Altet

Tresorer:

Albert Orriols

Vocals:

M. Antonia Bernabé

Carles Bonet

Manel Fernández

Sebastià López

Guillem Palmer

Ignasi de Peray

Carles Rosel

Enric Ruiz

Albert Serrano

Col·laboradors:

Joan Ramon Marbà

Francesc Martínez

Joan Puga

Alfons Bayer

Nico Cortés

Les fotografies de la revista han estat realitzades i aportades pels col·laboradors habituals o obtingudes a la xarxa.

Edita: JUBIADEC, Associació de Jubilats i Antics Empleats de la Caixa d'Estalvis de Catalunya/Catalunya Caixa/Catalunya Banc

Consell editor: La Junta

Coordinació: Albert Serrano

Disseny i maquetació: Amadeu Bitriu i

Sebastià López

Impressió: Toni Ródenas

Correu: jubicec@gmail.com

Dipòsit legal: B-14063-2011.

L'Associació no assumeix les opinions dels articles dels col·laboradors, sent els únics responsables els signants dels mateixos.

CARTA OBERTA

Benvolguts amics:

Aquesta carta l'estic escrivint els darrers dies de Juny, i puc parlar de les coses i temes ocorreguts fins ara.

El més important per la nostra Associació, és que el dia 20 de març passat, es va celebrar la primera Assemblea General Ordinària de la nova JUBIADEC, amb una assistència de 104 persones, i 6 vots delegats. Tots els punts proposats a l'ordre del dia van merèixer l'aprovació gairebé per unanimitat dels assistents. Un especial agraïment a tots, per la disposició i l'agilitat que va permetre acabar dins el temps previst.

Al final, com a acte tradicional, es va procedir a lliurar les plaques commemoratives, a un total de 36 companys que havien fet 50 anys d'entrada a tot allò que va ser Caixa Catalunya. Considerant que és l'acte més emotiu, i que gairebé no ho falta mai ningú, és criteri de la Junta, continuar-lo mantenint.

Tot seguit, per no perdre el costum, vam tenir la oportunitat de poder compartir un mos i aprofitar per fer una estona de xerrada recordant els vells temps i anècdotes personals.

Ara, toca parlar del "beneït" tema de les Mutualitats, que per fi ha fet un gir de 180°. Fins i tot l'AEAT, malgrat el seu tarannà de molts anys, s'hi ha posat de cara. A molts de vosaltres i les vostres famílies a la declaració del 2023, ja els han fet constar l'anomenat "Ajust per Mutualitats", amb la corresponent reducció del resultat final i amb facilitat per poder reclamar els 4 anys anteriors no prescrits. Però no tot són flors i violes, hi ha les seves excepcions, i no podem oblidar els cents d'expedients que tramitats per l'Agrupació Sant Jordi, encara estan pendents de resolució.

El meu reconeixement personal, i crec que en nom de tota la Junta, a la gran tasca, feta per l'Agrupació Sant Jordi que han dut a terme els companys Bellosta, Guirao i Gerard.

Ara, us hauria de dir que tingueu un bon estiu, us allibereu de les obligacions habituals i gaudiu amb la família. Però com la revista us arribarà a primers de setembre, he de canviar els temps verbals i dir-vos que hagueu passat un bon estiu, que l'hagueu viscut amb joia i intensitat i que hagueu agafat forces pel reinici del nou curs.

I, com sempre, animar-vos a tenir a mà el tríptic groc per apuntar-vos a les activitats que us hem preparat per aquest últim quadrimestre de l'any i per destacar com vola el temps ja que parlem de Nadal, Loteria... vaja, ja un any més!

Josep Pesa

AGENDA DE LES ACTIVITATS del 3er quadrimestre de 2024

- Setembre: 26 – Itinerari: Museu d'Història de Catalunya
- Octubre: 16 – Els Esmorzars de Jubiadec
23 – Itinerari: Descobreix Montserrat: 1000 anys d'espiritualitat, història i art
- Novembre: 06 – Excursió... a la Garrotxa i Santa Pau
14 – Itinerari: La Colònia Güell
- Desembre: 12 – Itinerari: Cases fàbrica al Raval
18 – Festa de Nadal

Notes:

PITCH & PUTT: La convocatòria de partits socials es fa mitjançant l'aplicació WhatsApp. Els coordinadors donen d'alta els interessats. Per més detalls podeu seguir la pàgina [ACTIVITATS](#) de la nostre web.

CAMINADES: El grup disposa d'un xat WhatsApp en el que s'anuncia la pròxima caminada, els dimarts, i recull les inscripcions dels participants. Els interessats en formar-hi part cal que ho indiquen a qualsevol dels contactes.

PASSEJOS SUB 99: Grup per fer caminades relaxades, aptes per a tothom, de 8/10 km. i amb desnivells suaus.. Hi ha un xat WhatsApp per anunciar les sortides i recollir les inscripcions, cada dimecres, amb desplaçaments no llunyans.

NOTA: Les activitats programades en aquesta agenda poden ser modificades i, fins i tot, anul·lades.

LOTERIA DE NADAL DE 2024

Com en anys anteriors, els socis de JUBIADEC, juguem la quantitat de TRES EUROS (3 €), en la loteria del número que es reproduïx, obsequi de l'Associació, sempre que s'estigui al corrent de pagament de la quota d'associat a la data del sorteig.

Nota: en cas de "pedrea" o "reintegrament", el seu import quedarà com a fons de l'Associació.

MEMÒRIA DE LES ACTIVITATS del 2on trimestre de 2024:

ITINERARIS CULTURALS

La fàbrica DAMM

El propassat 15 de maig, vàrem efectuar la visita programada a l'antiga i emblemàtica fàbrica DAMM (antigament dita LA BOHEMIA), del carrer de Rosselló de Barcelona. N'érem 23 els associats que puntualment iniciàrem la visita de la mà del nostre guia per a l'ocasió, l'Oriol, que va demostrar en tot moment una professionalitat i empatia dignes d'ésser mencionades. La visita va començar després d'una breu introducció a la història de l'edifici, de l'empresa i de tot el que en el seu moment va significar la introducció de la cervesa en els hàbits dels barcelonins i catalans en general. La fàbrica és un edifici industrial de principis del segle XX. Destaca el mural que inclou el nom de l'empresa i el logo realitzat amb trencadís de ceràmica que ocupa tota l'amplada del xamfrà sud

La reixa giratòria que tanca el pati del conjunt del carrer, construïda a inicis del segle XXI, amb xapes de ferro i que inclou també el nom de l'empresa amb grans lletres, seguint les últimes tendències estilístiques, és obra del dissenyador Javier Mariscal.

A la planta baixa de l'edifici es conserven en-

cara les calderes de bronze originals que van estar en ús els darrers anys de l'activitat de la fàbrica. La visita va continuar per les plantes superiors de l'edifici. El guia ens va explicar l'ús que tenien les diferents dependències, amb les maquinaries de tractament de les primeres matèries, on encara es conserven algunes de les màquines embotelladores originals de diferents èpoques. A destacar la altíssima xemeneia que s'ha conservat com a recordatori de l'època industrial.

A partir de l'any 1992 es va traslladar tota la producció de cervesa a les noves plantes de Santa Coloma de Gramenet i del Prat de Llobregat, restant a l'edifici del Carrer Rosselló la part comercial i administrativa de la firma.

L'estructura original de la fàbrica s'ha alterat, ja que l'any 2010 es varen rehabilitar 1.100 m2. de les antigues instal·lacions i es varen recuperar com a sales per a festes i esdeveniments corporatius i actes socials, destacant els concerts del festival BAM (Barcelona Acció Musical) a les Festes de la Mercè, per Sant Jordi.. etc.

Vàrem accedir també al museu que té l'empresa a l'última planta de l'edifici. S'ha de dir que, més que un museu, és un magatzem on desen tota mena d'estris i maquinària utilitzats a la fàbrica en el decurs del temps. Creiem que potser caldria donar a aquest espai un criteri museístic modern, didàctic i ben estructurat, tenint en compte que s'hi guarden objectes interessants i la importància que té la firma a la història de la ciutat. No és així i la veritat és que no llueix gaire.

Va acabar la visita amb un tast de 6 tipus de cervesa elaborats per DAMM, acompanyat de generosos "snacks", que vàrem agrair, reposant i tranquil·lament asseguts.

Una breu mirada a la història

Els alsacians August Kuentzmann Damm i el seu mestre i cosí Joseph Damm es van instal·lar a la ciutat de Barcelona i el 1876, fugint de la guerra Franco-Prusiana. Van obrir una fàbrica de cervesa al número 27 del carrer Viladomat, l'anomenada Antiga Fàbrica Damm. També van ser fundadors de la cerveseria Cambrinus, situada a la Rambla, en una època en què la cervesa era un producte exòtic i de luxe. Als inicis, la cervesa no era una beguda popular al país. El producte de més consum era obviament, en aquella època, el ví.

L'any 1905 inauguren la fàbrica de cerveses "La Bohemia" al carrer Rosselló de Barcelona i el 1910 es constitueix la S.A. Damm i la fàbrica passa a ser la factoria principal de la cervesera fins el 1992, quan es convertirà en la seu administrativa central. *Albert Oriols*

La Torre Bellesguard

És un espai sorprenent, entremig del modernisme i el gòtic amb la signatura i marca inconfusible d'Antoni Gaudí.

És l'obra més desconeguda i alhora espectacular d'aquest geni de l'arquitectura, on va posar a prova les seves idees abans de construir la Sagrada Família.

Construït en el que fora un Castell medieval, entre llums i colors, pedres i trencadissos, forja i maons, arbres i jardins amb unes vistes espectaculars que gira sobre la ciutat de Barcelona, pràcticament en els seus 360 graus.

És una declaració palpable de Gaudí envers la seva estimació per Catalunya.

Construeix aquesta Torre, com a residència d'estiueig, als inicis de 1900 i la finalitza el 1917, seguint les indicacions de la vídua de Jaume Figueres.

És un lloc molt especial carregat de simbolisme i d'història. Primer va ser un poblat ibèric, després va ser un entorn medieval per on varen passar Jaume I el Conqueridor, Martí l'Humà i, fins i tot, el bandoler Serrallonga, sense oblidar l'Històric 1714.

En la seva construcció, o reconstrucció, Gaudí cuidà tots els aspectes que recorden la seva història, com l'antic Palau del rei Martí l'Humà, amb tota la seva càrrega simbòlica.

En efectuar les obres va trobar restes de l'antiga fortalesa del Castell, que mínimament va conservar.

Segons les explicacions del guia, Gaudí fou una ruïna per les fortunes que li encarregaven les seves obres. Ens mostra, com veurem al llarg de la visita, com el propietari, a mesura que anava avançant la construcció, reduïa el pressupost a cadascuna de les plantes, perdent monumentalitat i material, i augmentant la senzillesa i la reducció de costos.

A l'entrada i primera planta, les parets i les ornamentacions estan ben decorades i treballades, amb trencadissos ceràmics, vidrieres i finestres amb molta llum i forjats amb molts colors.

Quan anem pujant a les plantes superiors, solament hi ha parets pintades de blanc, ni rastre de llums, ni ceràmiques, ni forjats... finalment, a les golfes, la construcció és de maó d'obra vista, que curiosament, en passar els anys, s'ha convertit en l'estança més ben valorada i admirada, igual que passa amb l'edifici de la Pedrera. Es una cambra amb el mínim material possible per a cobrir la superfície més gran, cuidant la llum i l'acústica.

La impressionant agulla de 34 metres d'alçada, acaba amb una corona de roses per sobre de

la senyera, símbol i estàndard del poble català, amb la típica creu de Gaudí. Tota la construcció és un continu homenatge a Catalunya, a la seva història i a les seves tradicions.

Tots els materials utilitzats són de l'entorn més proper, el que avui anomenem "de proximitat".

L'edifici, vist des de l'exterior, és la figura amb el cap del dragó. El pinacle amb la creu representa la llança de Sant Jordi. A dos dels costats del terrat hi ha dibuixada la cara del drac i a una de les dues li falta una de les fosses nasals.

Serrallonga va fer servir aquest indret com a refugi i lloc de trobades. En ser capturat i esquarterat a la plaça Reial, les seves restes varen ser repartides pels diversos indrets on varen tenir lloc les seves malifetes. Diu la llegenda que una cama va anar a parar a Bellesguard. Gaudí, coneixedor de la història del bandoler, a cadascuna de les portes d'entrada, al pom o tirador hi va posar la forma d'un fèmur, en record del mític "Robin Hood" català.

Ferran Ballester

La Barcelona del Àustries

Quan pensem en Barcelona ens venen a la ment el Gòtic i el Modernisme. En aquest cas volíem conèixer el que de Barroc i el Renaixement té Barcelona. Els temps dels Àustries.

Vam arribar al punt de trobada deu minuts abans de l'hora assenyalada però ja hi eren tots. Així que vam començar la ruta per la Casa de l'Ardiaca, que avui és l'Arxiu Històric de la Ciutat. L'edifici data del segle XIII que aprofità per a la seva construcció una part de la vella muralla romana de Barcelona. A la fi del segle XV va ser reconstruït per l'Ardiaca de la Catedral, Lluís Desplà (home de gran cultura) en estil gòtic amb elements del Renaixement. elements que tan sols eren com una pell per sobre de l'antic edifici, com els "candelieri" (relleus incrustats en els espais verticals, similars a columnes que es troben banda a banda de la porta d'accés).

Per aquesta porta vam entrar al pati en forma de claustre, al que Lluís Desplà va portar un sarcòfag que havia contingut les despulles de Ramon Berenguer I i de la seva esposa Almodis fins que aquestes es van traslladar al costat de la sagristia quan es va remodelar la Catedral, i, ja al pati, es va fer servir com abeurador dels cavalls.

D'allí vam anar al Palau de Lloctinent que ha estat molts anys l'Arxiu dels documents de la Corona d'Aragó, entre el segle IX i XVIII, avui traslladat a un nou edifici del carrer Almogàvers. L'antic és un edifici amb trets del Renaixement, que es poden veure especialment per la situació de l'escala, amagada, cosa que permet la simetria del pati. També és de destacar el sostre cassetonat, de fusta, sobre l'escala i els arcs de mocador de la planta superior.

Després vam anar al Palau de la Generalitat. La façana d'aquest Palau és potser una de les mostres més representatives del Gòtic català i del Renaixement italià a Barcelona. Aquesta façana té molt d'agrair a Antoni Agustí,

Bisbe de Tarragona, qui havia viatjat molt a Roma i va portar aquí les seves experiències i, junt amb Jaume Amigó i l'arquitecte Pere Blai, va ser qui va portar a Barcelona les quatre columnes que són banda a banda de la porta principal i que van viatjar des de Troia fins a Barcelona, passant per Tarragona.

Vam continuar fins la plaça Sant Felip Neri, que rep el seu nom de l'església que ja era aquí abans de la plaça. És un lloc tranquil, sempre que no sigui l'hora del pati dels nens de l'escola que hi ha a la plaça (cosa amb la que ens hi vam trobar). L'església, d'estil barroc, és del segle XVIII, d'influència francesa. Es pot circular per les capelles laterals, intercomunicades entre elles, sense interferir els oficis que mentrestant es celebren a la nau central.

Aquesta església fou l'escenari d'un intens bombardeig, l'any 1938, per part de l'aviació italiana, que va causar 42 víctimes mortals, la major part nens de l'escola, al esfondrar-se el sostre del soterrani on s'havien resguardat. De l'església tan sols va quedar la façana i part de la seva estructura.

Vam veure també l'Hospital de Sant Sever, que va ser una residència pels clergues ancians. Al carrer Portaferriça vam poder veure on havia estat la Casa Gralla, molt important a l'època i que, encara avui, una botiga conserva el seu nom.

Anant cap a la Rambla veiem la Font de la Portaferriça, encara que aquesta no era la seva ubicació inicial. Era al costat de l'església de Betlem, església medieval, que és una transició entre el barroc i el barroc tardà i que, arran d'una ampliació, la font, es va traslladar a l'altre costat de la Rambla.

Vam passar pel Palau Moja, del segle XV i d'allí vam anar al Palau de la Virreina, del segle XVIII, d'estil barroc, cosa que queda molt clara al veure la columna trencada a l'escala de la part dreta a la planta baixa del Palau.

I ja només ens quedava la Casa de Convalescència, del segle XVII, que es va construir per acollir a les persones que sortien de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau i que els malalts poguessin rebre les atencions d'alimentació i sanitàries necessàries per a la seva recuperació fins que tornessin a les seves llars. La Casa de Convalescència es va poder portar a terme gràcies al mecenes Pau Ferran, qui va deixar la seva fortuna per tal que aquest projecte tingués endavant. Avui acull l'Institut d'Estudis Catalans. Té un pati barroc català, molt bonic, i a més una capella del segle XVIII, que si es té l'oportunitat de veure-la s'ha d'aprofitar.

Donem les gràcies a l'Alba, la nostra guia, qui amb les seves explicacions ens va fer gaudir molt d'aquest passejada. **Antonio Fernández**

EXCURSIONS CULTURALS

Caragolada a... Alcarràs

El dimecres 17 d'abril ens va regalar un dia primaveral de cel ras, amb sol i una temperatura fresqueta però agradable, després d'uns dies de calorada impròpia d'aquestes dates.

Ens vam trobar, com sempre, ben d'hora, tot el grup de 42 companys i vam enfil·lar cap a La Panadella, on ens esperava un bon esmorzar, tot ben servit i ja preparat.

La visita programada a Alcarràs es va modificar per motius de salut de la guia però, gràcies a la bona organització de Jubiadec, vàrem tindre una alternativa: visita guiada al barri antic de Lleida. Vam visitar la Catedral Nova, situada al bell mig de la ciutat, davant de l'Antic Hospital de Santa Maria, actual seu de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, que acull exposicions temporals.

A la Catedral es troba l'escultura gòtica de pedra policromada de la Mare de Déu del Blau, que té les seves arrels en una antiga llegenda i en el color blau que mostra al front.

I just davant del edifici hi ha una escultura commemorativa del bombardeig de Lleida, l'any 1937 que recorda el fotògraf Agustí Centelles.

Tot seguit vam fer un recorregut pel casc antic, descobrint alguns edificis modernistes, com la casa Magí Llorenç, habitatge del banquer Jordi Llorenç, fill del fundador de la Banca Llorenç i coneguda com la Pedrera de Lleida.

També vam tindre l'ocasió de veure la capella de Sant Jaume-Peu del Romeu, dedicada originalment a la Verge de les Neus i actualment consagrada al culte de Sant Jaume apòstol.

I per acabar el recorregut : El Palau de la Paeria, seu del govern municipal de la ciutat. El terme "paer" prové del llatí "paciari" que significa home de pau i té el seu origen en el privilegi atorgat pel rei Jaume I, el 1264.

Després de la visita cultural, s'havia de concloure amb el motiu de la sortida: gaudir d'una "caragolada" al restaurant Lo Nen d'Alcarràs, on a més dels cargols vam gaudir de carns a la brasa i postres.

Com sempre un agraïment a totes i tots els assistents i a la Junta que ho fa possible.

Maite Moya

Daniel Pérez: PLANIFICACIÓ HEREDITÀRIA per la Terra Ferma

Vist l'interès suscitat per les xerrades del nostre company Daniel Pérez Saumell sobre el tema de la "Planificació Hereditària", recordeu que degut al nombre d'inscrits, se'n varen programar tres, els companys de Lleida varen demanar de fer-ne una per aquella zona.

La proposta, com no podia ser d'altra manera, fou molt ben acollida per la Junta i es va dur a terme el dijous dia 11 d'abril a la localitat de Tàrrega (Targa pels del país) lloc més o menys equidistant del lloc de residència dels companys que confirmaren la seva assistència.

Prèviament una vintena de companys ens trobarem per dinar al "Celler de l'Artista", no cal dir l'emotivitat de la trobada, companys de feina que feia temps que no es veien, van compartir experiències laborals i van recordar aquells bons temps d'activitat que malauradament han passat a millor vida, també es van comentar vivències familiars i van recordar aquells companys que ens han deixat.

Després de dinar ens desplaçarem fins al Casal Cívic i Comunitari de Tàrrega on s'havia de realitzar la reunió, programada per les cinc de la tarda. Allà ens esperaven altres companys que, per diversos motius, no ens havien acompanyat al dinar.

Els assistents fórem una trentena, vinguts de Tàrrega, Igualada, Manresa, etc.

El company Daniel va exposar la conveniència de preveure, fins on es pugui, el que volem que passi amb el nostre patrimoni, qui tingui cura de nosaltres i de les nostres parelles, les noves formes actuals de convivència, etc. Per això va proposar diverses opcions

que podem utilitzar: poders, testament, pactes, etc.

Sobre la marxa, s'establí un profitós diàleg, entre el ponent i els assistents, amb qüestions tant de tipus teòric com personal. Més de dues hores d'iniciada la trobada, es va donar per acabada amb unes paraules del president Josep Pesa, el qual va posar l'èmfasi en que cal fer participants de la nostra situació patrimonial a aquelles persones de la nostra confiança, per no trobar-nos, com malauradament ha passat, que en cas d'impediment per malaltia o per defunció s'ignorin coses tan elementals com el lloc on tenim els comptes, les escriptures de propietat, les claus informàtiques, els títols funeraris, etc. Alhora, va manifestar la seva satisfacció per poder realitzar aquest acte fora de Barcelona, tot esperant que sigui factible repetir-ne d'altres en un futur no llunyà.

No podem acabar aquesta crònica sense agrair al company Jaume Sarradell el seu ajut en la organització de la trobada, tant pel que fa referència al dinar com a gestionar el lloc on es va fer la xerrada. Gràcies un cop més al company Daniel Pérez la seva bona disposició.

Guillem Palmer

Max Aguilera: ELS NUTRICÈUTICS

El dia 6 de juny 2024, vam tenir la xerrada del nostre company, naturòpata, Max Aguilera, sobre el tema "ELS NUTRICÈUTICS".

Com s'havia anunciat, amb aquesta xerrada es posava fi a un llarg període, que sobre salut, ens ha ofert durant gairebé 10 anys. Vaja, què tots ens hem fet grans... Ens hi vam ajuntar 16 assistents. L'exposició va ser densa, abastant molts temes d'aquesta disciplina en creixement, i que ens va tirar el temps a curt.

Fer ara aquesta crònica és, per a mi, despertar la emotivitat i fer memòria del voltant de 30 sessions que hem gaudit, dels molts i bons consells, per contribuir a una consciència per prevenir les alteracions de salut, amb l'ús d'aliments propers, al nostra abast i, en definitiva, la repetitiva potenciació de la dieta mediterrània.

Per parlar del tema, us faig un resum extret de la Wikipedia, a la que podeu accedir fàcilment, per treure'n més informació.

Nutricèutic-a: és una paraula derivada de nutrició i farmàcia, que fa referència a tots aquells aliments o productes alimentaris que es consideren que tenen un efecte beneficiós per a la salut humana. És un terme encunyat l'any 1989, pel metge Stephen L. DeFelice, fundador i president de la "*Foundation of Innovation Medicine*", dels Estats Units. Va definir el terme com «un aliment o part d'un aliment que proporciona beneficis mèdics per la salut, entre els quals la prevenció i/o el tractament de malalties».

Característiques dels productes nutricèutics

Els productes nutricèutics són productes naturals que han de complir els següents criteris:

Ser productes d'origen natural:

- Aïllats i purificats per mètodes no desnaturalitzants, que no facin malbé el producte
- Han d'aportar beneficis per la salut:
 - millora d'una o diverses funcions fisiològiques
 - acció preventiva o curativa
 - millora de la qualitat de vida
- Estabilitat temporal
- S'han de realitzar anàlisi de la seva estabilitat i toxicitat
- Els estudis han de ser reproduïbles i han de demostrar la seva qualitat, seguretat i eficàcia

La Unió Europea ha creat la FUFOSSE (Comissió Europea d'Acció concentrada de Bromatologia Funcional a Europa), amb l'objectiu de desenvolupar i assegurar les proves científiques per donar suport als productes alimentaris que puguin tenir un efecte sobre la salut. Exemples:

De manera informal es poden considerar aliments, entre molts d'altres, als quals se'ls atribueix propietats nutricèutiques:

- Gra de raïm negre perquè conté resveratrol com a antioxidant
- Llavor de Plantago per reduir la hipercolesterolèmia
- Bròcoli per prevenir el càncer
- Soia o trèvol amb isoflavonoides per a la millora de la salut de les artèries.
- Llavors de lli amb antioxidants flavonoides
- Ginseng, oli d'all, etc.

CAMINADES CULTURALS

Participants

19/03 - Cal Rosal Pont de Pedret	10
09/04 - S.Feliu de Boixalleu	13
16/04 - Les Planes d'Hostoles -S.Feliu de Pallerols	17
23/04 - Vilassar de Mar-Castell de Burriac	9
30/04 - Pineda de Mar-Blanes	12
03/05 a 10/05 Camí d'hivern (Bierzo)	10
07/05 - Ordal - Montcau	3
14/05 - Torà-M. Deu de Laguda (anul·lada)	8
21/05 - Torà-M. Deu de Laguda	5
28/05 - Blanes - Lloret de Mar	12
04/06 - Canet d'Adri	17
11/06 - Molins de Rei - La Rierada - Castellciuró	9
18/06 - Lloret - Tossa	12
02/07 - Sant Andreu	11

Canet d'Adri

S.Feliu de Pallerols

Passejos Sub 99 2on trimestre de 2024

Participants

03/04 - Tordera-Blanes	5
10/04 - Hostalric-Gualba	4
08/05 - Coma-ruga-Segur	1
29/05 - St. Jordi Cercs-Berga	16

A determinar, encara, les passejades fins finals de juny.

PITCH & PUTT

En el decurs d'aquest 2on trimestre d'enguany s'han disputat i/o està previst jugar els partits següents

Campionat JUBIADEC (Pentagonal)

Data.	Camp.	Jugadors
09/04	- Franciac	15
23/04	- St. Cebrià	17
07/05	- Montseny	16
21/05	- Vallromanes	13
04/06	- Teià.	15
11/06	- St. Cebrià	21
18/06	- Vallromanes	27

Torneig Intercamps SEMAR Clàssic

04/05 - Vallromanes

Torneig Intercamps SEMAR Match Play

22/05 - Teià

26/06 - Vallromanes.

Tots amb l'equip de 8 jugadors cada partit.

S'han disputat tant pocs partits, perquè en aquestes dates s'han jugat las fases finals de la temporada i el nostre equip no es va clasificar per jugarles.

ELS ESMORZARS DE JUBIADEC

El dia 19 de juny, vam fer l'esperat esmorzar de Jubiadec, al nostre cau, el Tres Encinas, i ja en portem 19. Amb la puntualitat habitual, es veu ben clar que la gana espavila, ens hi vam trobar 25 comensals, la xifra més gran que mai hem aconseguit. Gràcies a tots.

Amb dues taules ben paradades, tots a punt per rebre el sortit d'entrepans habituals que ens ofereix el Salvador, begudes a petició, amb majoria de vinaters. Al final, amb la disbauxa dels cafès, no podia faltar l'oferta de "xupitos", tant necessaris per als jubilats.

Va ser una bona estona de xerrada i d'intercanvi d'històries i, com no, a mitja campanya de renda, no podien faltar els comentaris d'alegria del bon fi de les reclamacions de les Mutualitats. Fet i dit, se'ns van fer les 12. I fins la propera.

Esperem que la propera convocatòria, pel mes d'octubre vagi a més, depèn de vosaltres completar la trentena. Som-hi, us hi esperem.

DITES CATALANES

Setembre

El setembre és veremador i es fa vi del bo i millor
Pel setembre, carbasses

Octubre

Pel Pilar, el tord ve i l'oreneta se'n va
El fred d'octubre mata l'oruga

Novembre

Pel novembre, bones torrades, castanyes i bunyolades
Malalt que no es cura el novembre, la mort espera

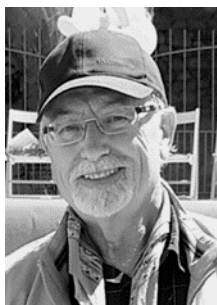
Desembre

Per Santa Llúcia, tot l'oli és a l'oliva
Desembre amb tronada, senyal de bona anyada

FESTA DE NADAL 2024

Trobada anual de germanor per celebrar les pròximes Festes Nadalenques: dimecres dia 18 de desembre, a les 10 hores, al Local de l'Agrupació.

O CAMIÑO DO INVERNO

Per Josep Maria Agustí

La voluntat de tastar novament la muntanya uns quants dies seguits ens empeny a triar una ruta diferent del Camino de Santiago. El Camí d'Hivern també anomenat Camí del Sud pel seu recorregut, es desplaça cap al sud a partir de Ponferrada, vorejant les muntanyes de Cebreiro i seguint en gran part el traçat del riu Sil. Amb la finalitat de salvar les muntanyes nevades i altres inclemències de l'hivern, ja l'empraven els antics pelegrins medievals procedents del camí Francès i pobladors de la zona, donat que el seu traçat es correspon amb l'entrada natural a Galícia des de l'altiplà del centre de la península ibèrica, avui comunitat de Castella Lleó.

Ens marquem al calendari les dates del 3 al 9 de maig. Són els dies escollits. Entre tots preparem la logística.

Maig 3 - 7:10, el metro de Vilafant es posa en marxa, puntual i sense contratemps.

8:25, estació de Sants, punt de trobada davant la farmàcia. Foto de rigor, tot en ordre. Bé, gairebé tot, un despistat s'ha oblidat les sabates de caminar.

9:05, Alvia SALAMANCA-VIGO, nou hores i mitja de trajecte, PONFERRADA ens espera. Les hores han passat factura i a tots ens motiva un aperitiu de musclos, patates braves i raves ben fregidets. Una atractiva pizza i un tiramisú arrodoneixen el sopar. Hotel El Temple ens acull per passar la nit.

Maig 4 - PONFERRADA - BORRENES

Un esmorzar de bufet lliure ens anima a començar la jornada. Tocades les nou, foto davant l'hotel. Comencem el Camí d'Hivern amb visita obligada al pont romànic. Tenim 24 kilòmetres pel davant amb un desnivell positiu de 560 metres i 520 de negatiu.

A mig camí la pluja fina ens fa la guitza, res important però ens obliga a protegir les motxilles i a obrir el paraigües a els que en portem. El Bierzo se'ns presenta esplendorós a mesura que prenem alçada. Castanyers

mil·lenaris, plantats pels romans ens donen la benvinguda a mesura que trepitgem la via romana. El mirador de Santella ens convida a contemplar el Bierzo fins on els núvols ens deixen. El castell templer de Comatel posa punt final a la pujada del dia, que ha escampat lleugerament i ens permet gaudir de les magnífiques vistes de la vall del Bierzo. D'aquí a Borrenes és tot

baixada per carretera asfaltada. No tenim on dinar i la mestressa de l'Hotel Comatel Médulas, on passarem la nit, ens rep i apaivaga el nostre decandiment amb unes plates d'embotit, bon pa i unes cerveses. Avui juga el Girona-Barça a Montilivi.

Sopar casolà, sopa d'all, amanida, ous ferrats, "lacón" o bistec, tot acompanyat de patates fregides. Flam d'ou i flam de cafè, cullera en mà tots tirant del plat.

Maig 5 - BORRENES - SOBRADELO

La pluja ens saluda tot d'una traïem el nas per la porta. Saturno i la seva esposa ens aconsellen sobre l'itinerari i ens fa la foto de grup abans d'agafar el paraigües. Ens demana permís per pujar-ne una al compte d'Instagram Comatel_Médulas.

Dia plujós, capelines i paraigües seran els nostres acompanyants. Passem prop de les Médulas, antigues mines d'or explotades pels romans i que van donar nom al poble. Conjunt arqueològic declarat Patrimoni de la Humanitat. La pluja ens obliga a no visitar-les. Travessem el poble i enfilem un tram secundari per poder-les veure des de un mirador i fer-nos una idea del que devia ser el jaciment. El dia rúfol, plujós i tapat ens ho impedeix.

Avancem a pas decidit per no suportar més estona del necessari la pluja que no para. El restaurant La Torre a

Puente de Domingo Flórez, darrera població lleonesa, ens reconforta amb un bon dinar. L'amabilitat i bon caràcter de la cambrera toledana Natalia, ens dona peu a convidar-la a conèixer Catalunya. Malgrat els seus recels induïts per les informacions que li arriben de que no s'entendrà amb la gent, donat que només parlen català, accepta que no ens veu diferents i que si es dona l'ocasió vindrà.

En creuar el pont sobre el riu Sil desem la comunitat de Castilla – León per entrar a Galicia per la província d'Ourense, comarca de Valdeorras. La pluja persistent continua acompanyant-nos una bona estona més, fins arribar a Sobradelo. Els darrers km es fan llargs: 27,5 en total.

Hotel A Pontavella Sobradelo, regentat per Soraya, és més que un regal de final de dia. Magnífiques habitacions, vistes sobre el riu Sil i el seu pont de 7 arcades, reconstruït a principis del segle XX en haver estat destruït durant la guerra del francès contra Napoleó. Un sopar a l'altura de la generosa amabilitat de l'amfitriona, empanada gallega, amanida, galta de vedella (carrilleras), postres i un generós xarrup de whisky recentment arribat d'Irlanda a la maleta d'un dels companys. Es un extra impagable.

Maig 6 - SOBRADELO - A RÚA

La taula de l'esmorzar parada ens espera amb sorpresa inclosa. Un dels companys no pot caminar i no podrà seguir. Es veu que ahir a la nit, abans d'anar a dormir, va voler baixar al carrer per anar a veure la lluna. La mala sort va fer que ensopegués en el darrer graó de l'escala fent-se una ferida al dit petit del peu esquerre. Haurà de passar pel CAP per veure la gravetat de la lesió. Un generós esmorzar ens dona energia per posar-nos en marxa.

La boira baixa s'esvaeix i ens permet veure el blau del cel, el sol a estones, i gaudir del paisatge del cabalós Sil que anem seguint durant un bon tram. Arribats a O Barco de Valdeorras, capital de la comarca, ens asabentem que el company ha necessitat arribar-hi en taxi per rebre atenció hospitalària amb el resultat diagnosticat de trencament de la segona falange del dit petit. Procurarà canviar el bitllet per tornar a Barcelona demà mateix.

Gaudir d'un bon ritme en la caminada ens permet avançar ràpid. Arcos, Vilamartin de Valdeorras fins arribar a A Rúa. Nou allotjament, Casa Rural Pazo do Sil. Albán, el propietari ens rep amb una certa sorna. Ha costat 5 km més dels previstos, 24 en total.

Plantejat el dilema d'acostar-nos a Las Médulas, decidim anar-hi avui en taxi d'anada i tornada. Visitar les antigues mines d'or dels romans, d'on es parla que se'n van extreure uns 5.000, ó 6.000 quilos, ens permet recular 2.500 anys enrere i imaginar-nos com devia ser la feina d'aquells homes. Paisatge espectacular del que gaudim observant les altes parets d'argila que feien caure mitjançant aigua provinent de kilòmetres de distància i feta arribar a través de conduccions de pedra i que recollien juntament amb els sediments d'argila en unes llacunes on rebien el tractament per separar-ne les partícules d'or. Vist el conjunt des de aquestes llacunes ens adonem de la seva magnitud. La caminada pel jaciment d'uns 6 km, afegits als del mati i als del retorn a l'allotjament ens fa comptabilitzar un total rècord de 33 km caminats avui.

Un sopar improvisat en un restaurant de l'esposa d'un dels taxistes, degustant un bon vi denominació d'origen Valdeorras clou la jornada. A Vilamartin, capital de

la comarca, es comptabilitzen més de 200 bodegues, la majoria soterrades a la muntanya del que van ser antigues prospeccions per extreure'n l'or. D'aquí el nom de la comarca Valdeorras, vall d'or.

Maig 7 - A RUA - SOLDÓN

Esmorzar “super” però fred. Acomiadem a Albán i enfilem la sortida de A Rua. Dia enfredorit fins mig matí, paisatge de vinyes costerudes i ben cuidades. Hem arribat a la província de Lugo. Les muntanyes i la vall del riu Sil seran els protagonistes de la jornada. Handicap a la vista, no tenim on dinar. Les circumstàncies, fan que uns quants puguin gaudir d'un improvisat dinar a Bendilló, un gaspatxo i una truita de patates, els altres ens conformem amb uns entrepans que molt amablement ens han portat a Soldón, apartaments Muiño. Sopar a Praia Fluvial de San Clodio. Hem acabat amb 21,5 km a les nostres cames.

Maig 8 - SOLDÓN - A LABRADA

Nit tranquil·la si no hagués sigut pel malestar a l'aparell digestiu d'un dels companys que ha provocat que no ens pugui acompanyar. El taxi de les maletes el recull per portar-lo a Monforte de Lemos on passarem les dos darreres nits.

Quiroga, el primer poble que trobem en el recorregut ens permet esmorzar ja que en els apartaments on hem fet nit no ho hem pogut fer. Reiniciada la marxa tot admirant el paisatge, primer vora el riu i més tard pujant de nivell, podem copsar com a alguns de nosaltres els kilòmetres caminats passen factura. Les butllofes necessiten atenció personalitzada i a alguns minorar la marxa pel cansament a les cames i a els peus. Aproximadament a la meitat del recorregut, enfilem la part més dura de la jornada, 400 metres de desnivell positiu. Paisatge trist provocat pels incendis de l'any 2021. Iniciat el descens podem gaudir de la part més bonica, on la frondosa vegetació i l'aigua abundant estimulen el nostre plaer visual. Arribats a La Labrada,

un restaurant vora el riu, tancat. Hem caminat 22 km. Prenem les cadires de la terrassa sense demanar permís. Esperem el taxi que ens vindrà a recollir i ens portarà a Monforte de Lemos. Demà ens tornarà a aquest punt on continuarem el camí.

Maig 9 - A LABRADA - MONFORTE DE LEMOS

Darrera jornada. Hotel Conde de Lemos. Esmorzar suficient i abundant. Retornats a A Labrada, comencem a caminar mitja hora abans. Bona opció. Les nostres cames són sàvies i volen arribar aviat. Enfilem el primer tram ascendent estimulats per la bona temperatura. Saludem a dos pelegrins, aparentment estrangers amb que ens hem anat trobant, més tard dos més que són germans i venen de Madrid fent “el camino” per setmanes, una de caminar i una de descans tomant a Madrid. La senyora, Maria Luisa, té 71 anys i el seu germà 75. A cada fita la Maria Luisa fa una petita ofrena, amb dedicatòria i destinació inclosa, dipositant una pedreta per a cadascú a qui va destinada. En fa una per a nosaltres. Li agraïm.

Arribats a destí, restaurant La Fábrica. Dinar de cloenda. Excel·lent. 40,- euros per cap.

L'Antonio, xerraire de mena ens escomet pel carrer amb les seves històries. Als tres anys va quedar sense pares i va viure amb l'avia cuidant bestiar. Sis anys de militar, cambrer a Barcelona i a Roses. Tot un personatge.

Comptant el recorregut fins el restaurant haurem caminat 25 km. Algú torna en taxi a l'hotel. Taxista gallega de nom Meritxell i ben orgullosa del seu nom andorrà.

Demà tornada a casa. Jordi, Miquel, Pere, Ramón, Ramón Lluís, Ricard, Tomàs, Toni, Sebastià, a tots, gràcies per ser-hi.

VIATGE AL PAÍS BASC-FRANCÈS

Per Guillem Palmer

Amb la puntualitat que caracteritza al grup, al lloc de sortida, ens trobarem els 37 companys i amics, disposats a emprendre el camí que ens portaria al País Basc-Francès, lloc escollit per la nostra ja habitual sortida anual. Ens acompanyaren com a guia, la Mireia, i com a conductor, el ja conegut amic Marino.

Dimecres 22.05.24.- Dia de viatge, vam fer poc més de 600 km., un parell d'aturades per esmorzar, estirar les cames i respectar els horaris del conductor i fins a Tude-la, on vam dinar amb productes km 0 i on no faltaren les mongetes "pochas", amb la possibilitat de repetir, al que algú es va apuntar. Encabat de dinar, una volta pel casc antic de la ciutat i, tot seguit, vam reprendre el nostre camí cap a Baiona, on sopàrem en un "bistrot" abans d'anar a l'hotel on teníem previst allotjar-nos.

Dijous 23.05.24.- Després d'un reconfortant descans i d'un bon esmorzar, començarem la descoberta del país amb l'Eneko, que va ser el nostre guia durant tota l'estada. Després de la seva autopresentació, ens va fer l'explicació del que seria el nostre primer dia, que va transcórrer per Baiona i Biàrritz. Dia plujós, primerament amb bus, vam fer un recorregut per la ciutat on, a part de veure els edificis més importants, anàvem creuant repetidament els rius Nive i Adur, que ens van acompanyar durant la nostra estada. Vam visitar, sota la pluja, el mercat de "Les Halles" molt ben abastit de tot tipus de queviures: carn, peix, verdures, fleques, marisc... i on, els que ho van voler, pogueren degustar alguns dels seus productes. El dinar es va realitzar en un agradós local amb precioses vistes al mar. Vam haver de lamentar la indisposició d'una persona, probablement per la indigestió d'ostres.

A la tarda ens arribàrem fins a Biàrritz, ciutat famosa, preciosa i cosmopolita, que ens rebé amb una pluja intensa. Enmig d'un autèntic diluvi, els més agosarats s'acostaren fins a la Roca de la Verge. El passeig marítim és ple d'edificacions de gran luxe i està presidit per l'espectacular palau que Napoleó III va fer construir per a la seva esposa Eugènia de Montijo, com a residència estiuenca. L'estada de l'emperadriu fou un reclam per l'aristocràcia del moment i posà punt final a l'important port balener que havia estat fins llavors.

Divendres 24.05.24.- Va ser un dia intens: Espelette, tren de La Rhune i coves de Zugarramurdi. Vam sortir direcció a Espelette, poble que dona nom a la varietat de pebrot vermell cultivat a la zona, de gust lleugerament picant. És un poble de muntanya que viu exclusivament de la producció del pebrot i del turisme. A la façana de la majoria de les cases pengen enfilalls de pebrots assecant-se al sol que, posteriorment i degudament tractats, són molt apreciats en gastronomia. Els establiments també ofereixen al visitant formatges, patés, sals, "rillettes", etc.

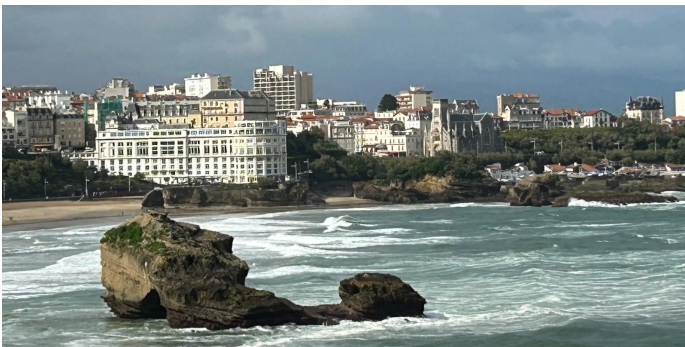

Seguint l'itinerari previst, vam visitar el poble de Sara i l'església de Sant Martí, amb la seva estructura interior de tribunes rematades amb l'orgue; a la sortida vam travessar el fossar. Tornàrem a l'autocar i seguïrem fins al Coll de Sant Ignasi on ens esperava el tren de La Rhune.

Es tracta d'un tren construït amb fustes provinents dels Pirineus, de les Landes, de l'Ariège i de l'Àfrica, que es va inaugurar el 1924. El trajecte que dura 35 minuts, amb un recorregut de poc més de 4 km., assoleix un desnivell de 905 metres. Al llarg del camí trobem tot tipus de vegetació, cavalls-poni de raça basca i ovelles latxes. La seva llet és la utilitzada per la producció del formatge Idiazabal amb D.O. Un cop al cim, vam tenir una impressionant visió de les províncies basques, dels Pirineus, de Biàrritz, de San Sebastià, etc... De retorn a l'autocar, vam passar pel bonic poble d'Ainhoa per anar a dinar. Segons comentaris del grup, l'aspecte de les cambreres que ens van servir l'àpat tenien uns trets de bruixa, que ens feren recordar la visita programada per la tarda. Sigui veritat o no, el cert és que una companya de viatge va perdre una polsera de gran valor sentimental i es va recuperar, cosa de bruixes?.

A la tarda, visitarem la "Cova de les Bruixes". És una cavitat de més de 120 m de llarg i 12 d'ample. L'abat del monestir d'Urdax denuncià al Tribunal de la Inquisició que a la cova hi havia bruixes que practicaven rituals i aquelles, màgia negra, sortilegis, orgies sexuals, que tenien al diable com a déu, fomentaven les creences paganes, etc. La Inquisició feu detenir a més de 300 persones, i n'encausà 53, moltes d'elles denunciades pels propis veïns. El 7 de novembre de 1610 es va celebrar a Logronyo l'Acte de Fe. Dels acusats 11 foren cremats en persona o en efígie, 6 moriren a la presó, 18 acceptaren els càrrecs que se'ls imputava i la resta foren condemnats a penes de presó i confiscació dels seus bens. Es possible que la història que ens ha arribat sigui, en part, una història de bruixes i, en part, una història real.

Dissabte 25.05.24.- Vam anar a cavall entre França i Espanya, travessant la frontera repetidament. De bon matí vam sortir per visitar el Castell d'Urtubie, una petita sorpresa per la seva història i pel seu estat de conservació. Des de 1341 pertany a la mateixa família que encara hi resideix. Per fer front al seu manteniment, han habilitat una part com a hotel i també hi produeixen olis, sabons i altres productes de perfumeria. S'hi conserva el mobiliari de l'època i una valuosa col·lecció de tapissos. Finalitzada la visita vam sortir cap a Hendaia.

Un cop arribats, vam fer, amb l'autocar, una visita panoràmica de la ciutat, tant famosa per la seva platja com per ser el lloc on, el 1940, es van entrevistar Hitler i Franco. La ciutat, per la proximitat a la frontera espanyola, ha estat motiu de fricció entre França i Espanya, tot i que darrerament s'hagi apaivagat.

Abans de dinar ens vam embarcar en un vaixell turístic que ens va portar per la Badia de Txingudi. La guia ens va explicar el tipus de pesca controlada que s'hi practica per la part espanyola, així com les arts que es fan servir per la pesca, segons el tipus de captura. Si bé les aigües son espanyoles, hi ha una mena de pacte que accepta el pas dels vaixells francesos, per tan són compartides.

Després de dinar, l'autocar ens va portar a Sant Jean de Luz, vam passar pel port, pel passeig marítim i per la

platja gran amb el seu casino, edifici d'art decó, projectat als anys 20 del segle passat. Vam gaudir d'una estona de lleure, que vam aprofitar per fer les darreres compres, especialment el pastis basc que es fa amb diverses classes de farcit: de crema, de cítrics, de xocolata i de confitura de cirera. A l'hora prevista vam retornar a Baiona per sopar i preparar l'equipatge, doncs el viatge s'acabava.

Diumenge 26.05.24.- Dia plujós i desagradable, de camí de retorn a Barcelona vam passar per Sant Sebastià. Vam poder visitar la catedral i fer una passejada per la "Concha" des d'on vam contemplar l'illa de Santa Clara. El mal temps ens convidà a fer l'aperitiu a base de "pinxos" mentre esperàvem l'hora de dinar. En acabar el dinar, vam emprendre el camí cap a Barcelona, fent diverses aturades, tant per respectar els descansos del xofer, com per a les necessitats fisiològiques dels que viatjàvem. Vam arribar a Barcelona sans i estalvis a quarts d'onze del vespre.

El nostre guia Eneko va ser un magnífic professional i bon coneixedor del país, a més de dominar la llengua basca. Al llarg dels dies que vàrem compartir, ens va exposar com veia la situació política del país, els treballs que s'havien dut a terme per les parts en conflicte per arribar a una solució consensuada i les persones que ho havien fet possible. Ens parla del basc més mediàtic, Karlos Arguiñano, i de la seva implicació en la promoció de la cultura basca. També de las ikastolas, que tenen totes en comú l'ensenyament en llengua basca i la titularitat en règim cooperatiu. No va oblidar l'ascendència que tenen els jesuïtes en l'església i en moltes de les institucions del país, ni el control, encara ara, per part de la Guardia Civil i els Gendarmes dels passos fronterers entre Espanya i França.

No voldríem cloure la crònica sense citar al major empresari basc la "*Corporación Cooperativa Mondragón*", fundada el 14 d'abril de 1956 pel sacerdot José María Arizmendarrieta. Es tracta d'una cooperativa de cooperatives que actualment gestiona més de 70.000 treballadors, 30.000 a Euskadi, 30.000 a la resta d'Espanya i 10.000 en l'àmbit internacional. Funciona en base a la solidaritat entre les empreses que conformen el grup, mitjançant un fons de solidaritat al que aporten una part dels beneficis. Las marques més conegudes son: Electrodomésticos Fagor (responsable de la major crisi del grup), Eroski, Orbea, Danobat, Erreka, Fagor Automoción, Ulma o Orona. Les dues darreres han abandonat recentment el grup per disconformitat en la gestió. L'Asseguradora Lagun Aro, integrada en el Grup Laboral Kutxa, s'encarrega de las prestacions mèdiques i socials, atès que els socis són considerats propietaris, no empleats, i per tant exclosos del Règim General de la Seguretat Social.

ASSEMBLEA GENERAL MARÇ 2024

El dia 29 de març últim vam celebrar l'Assemblea anual ordinària de JUBIADEC, la primera després de la fusió de ADEEC amb JUBICEC, el mes de juny de l'any passat. Amb l'assistència més nombrosa que mai, amb la presència de 104 socis i 6 vots delegats, es van anar desgranant els diferents punts de l'ordre del dia, que van ser aprovats per unanimitat, motiu pel qual la Junta està molt satisfeta i demostra l'interès i la implicació dels associats en el desenvolupament de la nostra Associació.

Aquest any eren 36 els companys que havien fet els 50 anys de la seva entrada a la Caixa de Catalunya. Vuit d'ells van excusar, per motius diversos, la seva assistència. Així doncs, els 28 presents van gaudir de un dels punts del ordre del dia pot ser el més esperat i, sens dubte, el més entranyable: l'acte de lliurament de les plaques commemoratives.

En acabar l'acte vam poder compartir un petit esmorzar que va donar peu a gaudir d'un nou retrobament, amb vells companys, amics i saludats, i fer petar la xerrada i reviuire velles batalletes ... *Amadeu Bitriu*

